

בראתי יצר הרע ובראתי

תורה תבלין

A Torah Tavlin Publication

34 Mariner Way, Monsey, NY 10952

חג השבועות - Chag Hashavuot

ו' - ז' סיון תש"ס - June 9-10, 2000

לכל זמן ועת

הדלקת נרות/יום א' - 8:09 הדלקת נר שבת/יום ב' - 8:10*

נץ החמה/יום א' - 5:23 שקיעה/שבת/יום ב' - 8:28

סזקרי"ש/מ"א - יום א' - ב' - 8:34 צאת הכוכבים/מוצש"ק - 9:18

סזקרי"ש/גרי"א - יום א' - ב' - 9:10 לשיטת רבינו תם - 9:40

*ימי שמדליק מוקדם, אין לאחר מזמן עצם קבלת השבת (משיאמר מזמור שיר)

מדעת עליון

פנים בפנים דבר ה' עמכם בהר מתוך האש וכו' (דברים ה')

הנה יייל שהענין של "פנים בפנים דבר ה' עמכם" הוא כבחינת נשואין, וכדרשת חז"ל "ביום חתונתו" - זהו מתן תורה. ויש להבין, דאין ישיג ויגיע האדם, קרוץ מחומר, למדריגה עליונה הזאת, בחינת "פנים בפנים"? ותיירץ האדמו"ר מסלונים, הגמור"ר שלום נח ברזובסקי זצ"ל, ע"פ המבואר בגמ' (שבת קט'): "כל האומר 'ויכולו' כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית". ולכאורה, מה זו בחי' שותף, ואין באמירת "ויכולו", נהיה שותף להקב"ה בורא כל העולמות? אלא צ"ל שהוא כמו הנושא אשה, דאף שאינה מכניסה לו כלום, הרי היא במציאות שותף לכל מה שיש לו. והטעם משום שהיא מבטלת דעתה ומפקרת עצמה אליו, והבעל מכניסה לרשותו. ועיי' אין היא אלא עצם מעצמותו וכחלק בלתי נפרד, וממילא היא שותף לו בכל דבר. ולכן, כל האומר "ויכולו" מקבל עליו ענין שבת המורה על יחוד קוב"ה, ונעשה עיי' שותף להקב"ה במעשה בראשית. ועיי' עבודה הזאת שמבטל החומר שלו כולו להשיי'ת, זוכה למדרגות הרמות ביותר. וזהו עיצומו של חג השבועות, ההתבטלות גמורה להשיי'ת ולתורתו בבחינת נישואין, עד שמיג הדרגה זו של "פנים בפנים דבר ה' עמכם", שהוא יחוד הקב"ה פנים בפנים.

כפה הקב"ה עליהם הר כגיגית.... מכאן מודעא רבה לאורייתא (גמ' שבת פח). הענין של "מודעא רבה" הוא כמפרש"י שאם יזמין לדן, למה לא קיימתם

ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה וגו' (מגילת רות א-יה)

The Medrash explains that when Na'omi saw that Ruth was straining to keep pace with her, she stopped trying to dissuade her from joining Klal Yisroel. Why did Na'omi sense that it was time to desist from persuading her to return to her former nation?

The Vilna Gaon ZT"L quotes the gemara (בבא מציעא פד.) that R' Yochanan was bathing in the Jordan river when he met Reish Lakish. He noted the man's immense strength and told him, "Dedicate your strength to Torah study." He promised to give his sister in marriage to Reish Lakish if he would return and do teshuvah. As soon as Reish Lakish accepted upon himself the yoke of Torah, he attempted to swim back across the river to retrieve his clothes, but was unable to get there quickly. Rashi explains that he was weakened because he had accepted the yoke of Torah.

The Gaon extends this thought to the case of Ruth. Na'omi perceived that Ruth, who was much younger than she, could not keep pace with her any longer. She realized that Ruth must be weak due to her acceptance of the yoke of Torah and Mitzvos. Na'omi, therefore, refrained from further attempting to dissuade her.

הוא היה אומר

R' Aryeh Leib of Metz ZT"L (The Sha'agas Aryeh) would say:

"Perhaps if the הדברות - Ten Commandments were entered into the community chronicles, rather than just being the word of Hashem, people would take them more seriously!"

R' Simcha Bunim of Pshischa ZT"L would say:

"Hashem wants to see how we apply the Torah to our daily lives. The true test of receiving the Torah is what one does with the Torah he has received!"

R' Y. B. Selinger Shlit"a would say:

"The mark of a brave man is that he is willing to die nobly for a cause, but the mark of a mature man is that he is willing to live nobly for one."

"אשרי מי שעמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו" (ברכות יז).

To sponsor or dedicate an issue call 914-362-4380 or E-Mail to TorahTavlin@aol.com

"Unfortunately, there was a tremendous snowstorm, and the coachman was unable to get the merchant to the fair on time. The merchant thereupon sued the driver for his losses. When the case came before the local *Beis Din*, the ruling went in the merchant's favor. The coachman, however, was not reconciled to this ruling, and turned to the head *Rov* of the *Beis Din* with a question. 'Rabbi,' he asked, 'what date was the *Torah* given?' The *Rov* told him, 'The sixth day of *Sivan*, why?' The coachman exclaimed, 'That explains everything! The sixth of *Sivan* is right in the beginning of the summer. Had the *Torah* been given in the winter, your ruling would have been in accordance with my position!'"

Friedlander laughed aloud. "This coachman is obviously not too bright. I can understand why he lost the case."

"And you," cried R' Zvi Hirsch, "sound just like the coachman!"

TORAH GEMS

ייוח שם ישראל נגד ההר. ומשה עלה אל האלקים וכו' (יתרו יט-ב'ג')

When the Jews came to *Har Sinai*, they camped at the foot of the mountain. The word "*camped*" is expressed in its singular form as opposed to the plural form, which teaches us that the people were united - one man with one heart. The very next *Posuk* says, "*And Moshe ascended to Heaven and Hashem called to him from the mountain.*" This teaches us that *Yisrael* set themselves to the task of preparing the camp, and Moshe ascended to prepare himself for his approaching prophecy. How is it possible to describe the activities of Moshe and the people in one breath? Moshe Rabbeinu is preparing for the world's greatest revelation, and the people are digging latrines and pounding in tent pegs!

R' Chaim Shmuelevitz ZT"l answers that when *Bnei Yisroel* pitched camp, each one was concerned not with his own place, rather he took the time to worry about his neighbor. The most distressing aspect of the enslavement in Egypt was, that due to the strenuousness of the work, the people didn't have enough physical and emotional strength to do *chessed* with one another. But as soon as they had the opportunity, they immediately began. Each one was making sure that his neighbor had a good place to camp, that all of his needs were taken care of. Therefore, Moshe Rabbeinu was able to ascend to *Hashem* to get the *Torah*. They had demonstrated their true nature. May we always be a nation that does *Chessed*, and each and every day be able to receive the *Torah* anew.

מה שקבלתם עליכם, יש להם תשובה שקבלוה באונס עכ"ל רש"י. והשאלות העולות מכאן הן שתיים: ראשית, מאחר שכבר הקדימו ישראל לאמר "נעשה ונשמע", למה הוצרכו כלל לכפיית ההר? ושנית, אם היתה להם תשובה מוכנה לכל תביעה משמים, שהרי קבלוה באונס, מדוע נענשו בחורבן בית המקדש? אלא ביאר הענין הגמור "מרדכי מלצר זצ"ל, ראש ישיבת רמיה"ל, שבאמת אמירת "נעשה ונשמע" היתה מכוונת לקבלת המצות ועול מלכות שמים, ואילו כפיית ההר כגיגית נועדה כדי לחייבם בלימוד התורה - אותו לא קבלו בני ישראל מדעת עצמם כלל. וזהו מה שדקדקו חז"ל בלשונם, "אם אתם מקבלים את התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם". כלומר, את לימוד התורה צריכים הם לקבל על עצמם, אשר רק הוא היה בכפייה.

מעתה מובן אל הנכון מדוע נענשו בני ישראל בימי החורבן, אף שהיתה בידם טענת אונס. לפי שעונש החורבן בית המקדש בא להם על שעברו על קיום המצות, ולא על ביטולם מן התורה, ואותן הלא קבלו הם מרצון באומרים "נעשה ונשמע".

מעשה אבות....סימן לבנים

ועשית חג שבועות לה' אלקיך מסת נדבת ידך אשר תתן וכו' (ראה טז-י)

In the early 1800's, before the Reform movement entrenched itself into many Jewish communities throughout Europe, the Reformers had not yet set up separate places of worship. However, they were trying to the best of their abilities, to introduce various changes in the traditional synagogues - all in "the spirit of the times". One of the early prominent Reformers, a man by the name of David Friedlander, felt it necessary to convince the Orthodox *Rabbonim* of the need for change and in one meeting with the local *Rov*, R' Zvi Hirsch Charif ZT"l, he told him, "Rabbi, I am sure that had Moshe Rabbeinu been living in our times, he would have surely agreed to the changes that we want to introduce!"

R' Zvi Hirsch mulled this over for a moment, and then said, "Let me tell you a story. There was once a merchant who carried a large stock of inventory and he desperately needed to travel to the all-important county fair. He inquired around, and finally found a local coachman who was willing to transport him there with all of his goods. However, the smart merchant made one, very important stipulation: If, for whatever reason, the coachman cannot bring him to the fair on time, not only would he not get paid, but he would have to pay the merchant for the loss of considerable income involved. After the usual haggling, the coachman agreed, albeit grudgingly.